

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نپاشد تن من مباد بدین بوم و بر زنده یک تن مباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Political

سیاسی

شبهانگ راد

۰۱ می ۲۰۱۸

در گرامیداشت اول ماه مه، روز جهانی کارگر

موقعیت جنبش کارگری در سرتاسر جهان، علی‌رغم تعرض افسار گسیخته سرمایه، روبه جلوست. اعتصابات و اعتراضات به‌منظور درخواست مطالبات پایه‌ئی از صاحبان تولیدی و کارفرمایان، میدین تولیدی - ساختمانی را فرا گرفته است. نمی‌توان جنبش و اعتراضات کارگری را، به‌دلیل استثمار وحشیانه و بی‌رویه سرمایه‌داران نادیده گرفت و این جنبش را، به جنبش ساکن و یا به جنبش غیر پیش‌رو نسبت داد. به این سبب که، همه‌جا کارگران در صف مقدم مبارزه و اعتراض‌اند و سرمایه‌داران و کارفرمایان را به اشکال متفاوت به نبرد فرا می‌خوانند.

در حقیقت ویژگی و منش کارگر، ویژگی و منش اعتراضی، علیه بی‌عدالتی‌های حاکم بر میدین استثمار و جامعه است. پیداست که ماهیت و رویه سودجویانه سرمایه‌داران، اثر بس تعیین‌کننده و مهمی، در انتخاب سیاست و رویه کارگران دارد. به عبارت روشن‌تر، کارگر مخالف نابرابری‌های اجتماعی و مخالف پایمال شدن حق و حقوق خود در اثر کار انجام شده است. رعایت و پایبندی کار، در ازای دریافت دست‌مزد مطلوب و مناسب، نه تنها حق هر کارگر، بلکه فراتر از آن، مستحق دریافت ثروت برابر، از امکانات و نعمات جامعه است. اما از آن‌جا که، سرمایه‌داران و استثمارگران و خلاف اراجیف و ادعاهای پوچ‌شان، کمترین توجه و یا کمترین حق و حقوقی برای کارسازان و سازندگان اصلی جوامع بشری قائل نیستند، کارگر هم‌بالاجبار و بنابه رسالت تاریخی‌اش، سرمایه‌داران و استثمارگران را در عرصه‌های متفاوت مورد بازخواست قرار می‌دهد و خواهان مطالبات بحق خود، از مفت‌خواران است.

بر مبنای چنین خواسته‌های بحق و بجائیست که در این روز - در اول ماه مه -، میلیون‌ها کارگر و آن‌هم در اتحادی فراکشوری، به خیابان‌ها سرازیر می‌شوند و بار دیگر، سرمایه‌داران جهانی را به‌مبارزه با نابرابری‌های حاکم بر جامعه فرا می‌خوانند. در اصل و باید گفت که چهره جهان در این روز، شکل دیگری به‌خود می‌گیرد و میلیون‌ها انسان کمونیست و آزادی‌خواه، هم‌گام با کارگران سرتاسر جهان و در صفی واحد به‌میدان می‌آیند و ندای آزادی و رهائی از زیر سلطه استثمارگران و سرمایه‌داران را سر می‌دهند. بدین‌ترتیب و خارج از برگزاری و گرامیداشت اول ماه مه روز جهانی کارگر، و همچنین خارج از به تصویر کشیدن جنایات بی‌شمار حامیان و حافظان سرمایه، طرح این مسائل در مقابل هر عنصر و سازمان مدافع طبقه کارگر قرار می‌گیرد و متعاقباً اشراف داشت که، کارگر بدون طرح چشم‌اندازهای روشن‌تر و دقیق‌تر، و بدون پس زدن ناخالصی‌های کارگری در درون، و بدون حمل ایده‌های صحیح و هدایت و رهبری کمونیستی، قادر به کسب حقوق پایمال شده خویش نخواهد بود.

مسلماً موارد فوق، از زمره حقایق است که این روزها جامعه کارگری در سرتاسر جهان با آن رودر روست و در ادامه باید دانست، که پاسُخ دُرست به یکایک آن‌ها، فضای اعتراضی و دائمی کارگری را متغییر خواهد ساخت و به موازات آن، صاحبان تولیدی و دیگر دم و دستگاه‌های سرمایه‌را، از میادین استثمار و جنایت پس خواهد زد. روشن است که دو سوی قضیه، یعنی دلیل عدم هدایت کمونیستی و فقدان پیش‌رفت‌های لازمه از یکسو، و همچنین حیات سیاست‌های جنایت‌بار و تعرضات سرمایه‌داران از سوی دیگر - و آن‌هم در سرتاسر جهان -، جامعه کارگری را از دریافت زودهنگام خواسته‌های بحقش باز می‌دارد. به عبارت گویاتر باید گفت که، خواست و تعرض سرمایه‌داران به جامعه کارگری بی‌انتهاست؛ رقم دستگیری کارگران زیادتر شده است؛ خسارات جانی و بدنی به مراتب وسیع‌تر و گسترده‌تر شده است؛ اخراج‌ها در ابعادی غیر قابل باور، دامان کارگران سرتاسر جهان را گرفته است؛ ناتوانی در تهیه امکانات اولیه، کانون زندگی کارگران را به‌مخاطره بیشتری انداخته است؛ ناامنی‌های کاری و زمان باز پرداخت حقوق‌ها، طولانی و طولانی‌تر شده است و به تبع از آن‌ها، ناباوری به قوانین دست‌نوشته کارفرمایان و سرمایه‌داران هم، بی‌مایه‌تر شده است و ...

خلاصه سیاست‌های ضد کارگری و زیاده‌خواهی‌های سرمایه‌داران و کارفرمایان، کارگران را در شرایط بسیار اسفباری قرار داده است و در این‌میان مفت‌خواران و سلطه‌گران، با تمام توان در تلاش‌اند، تا بار بُحران دائم‌التزاید شانرا، به گُرده کارگران بیندازند؛ بُحرانی که همه‌گیر شده است و در این مابین، همه‌جا کارگران را در شرایط یکسانی قرار داده‌اند. ناگفته نماند که اگر چه، در نوع سازمان‌دهی، و در اشکال سازمانی کارگران و آن‌هم در جوامع گوناگون سرمایه‌داری، از تفاوت‌های چندی برخوردارند، اما و من‌حیث‌المجموع، باید گفت که اصلاً و ابداً تفاوت ماهوی از هم‌دیگر ندارند. چرا که استثمار و زورگویی‌ها، بالا کشیدن‌ها و همچنین تعرض به پائین‌ترین حقوق کارگری، یکسان است و نظام‌های سرمایه‌داری، به‌دلیل حرص و ولع بی‌انتهای‌شان است که زندگی را بر میلیون‌ها کارگر تلخ نموده‌اند. علی‌رغم چنین وضعیتی، تغییر اوضاع اسفبار کارگران ممکن‌پذیر است. چرا که کارگر بنابه ماهیتش، از ظرفیت بسیار بالایی برخوردار می‌باشد. سرمایه‌داران هم کاملاً بر این‌موضوع واقف‌اند که علی‌رغم کار بست زور سازمان‌یافته، و علی‌رغم راه‌اندازی ارگان‌ها و نهادهای دست‌سازشان در میادین تولیدی، قادر به کنترل جنبش‌های اعتراضی کارگری نیستند. بروز و وجود هزاران اعتصاب، اعتراض، درگیری، و بستن در کارخانه‌ها و دیگر اقدامات عملی، مؤید این نظر است که طبقه کارگر سرتاسر جهان، حاضر به تسلیم و تن دادن به سیاست‌های استثمارگرانه و ضد کارگری دولت‌مردان نیست. این طبقه پر شور و تغییر دهنده، نیاز به حمایت و پشتیبانی عملی دارد؛ نیاز به همراهی دیگر جنبش‌های اعتراضی روشن‌فکری - کمونیستی دارد. با این اوصاف وصل حلقه‌های جنبش‌های اعتراضی، از ضرورت‌های دنیای کنونی و همچنین از ضرورت‌های مبرم طبقه کارگر سرتاسر جهان است. اجراء و پیش‌برد صحیح این امور، صفحه کنونی جامعه کارگری را متغییر خواهد ساخت و مانع تلف شدن و استثمار بیش از پیش کارگران توسط سرمایه‌داران خواهد گردید. بنابر این، در اوّل ماه مه، روز جهانی کارگر، و آن‌هم جدا از بزرگداشت آن، باید بر این امر تأکید نمود که، تنها و تنها، با دخالت‌گری و با سازمان‌دهی جنبش‌های اعتراضی و به ویژه جنبش کارگری است که می‌توان، جامعه را از شر جانیان بشریت رها ساخت و پرچم آزادی، و پرچم یگانه طبقه تا به آخر انقلابی را در سرتاسر جامعه به اهتزاز در آورد؛ پرچمی که سُخن‌گو و حامی میلیاردها انسان صدمه دیده از مناسبات گندیده سرمایه‌داری است.

۳۰ اپریل ۲۰۱۵ - ۱۰ اردیبهشت ۱۳۹۷